

ZGODNJA DANICA.

KATOLIŠK CERKVEN LIST.

«Danica» izhaja vsak petek na celi pol in velja po pošti za celo leto 4 gl. 20 kr., za pol leta 2 gl. 20 kr., za četert leta 1 gl. 20 kr. V tiskarni sprejemana za celo leto 3 gl. 60 kr., za 1/2 leta 1 gl. 80 kr., za 1/4 leta 90 kr., ako zadene na ta dan praznik, izide «Danica» dan poprej.

Tečaj XLIX.

V Ljubljani, 21. velikega srpana 1896.

List 34.

Poročilo

veleč. g. kanonika Flis-a o duhovskem društvu „duhovniki molivci sv. Rešnj. Telesa“ pri prvem evharističnem shodu v Ljubljani 30. julija 1896.

„Adveniat Regnum Tuum Eucharisticum“, (Pridi k nam Tvoje evharistično kraljestvo!) to je glasilo našemu društvu in to je tudi namen današnjemu shodu, da pride k nam in se širi med nami Regnum Eucharisticum. „Benedictus qui venit in nomine Domini!“ („Češčen, ki pride v imenu Gospodovem!“) Vsi častiti gospodje ste prišli „in nomine Domini“, (v imenu Gospodovem,) zato vas priserčno pozdravljam „in nomine Domini“. Pozdravljam Vas pri tem prvem shodu Sacerdotum Adoratorum za Ljubljansko škofijo, in reči smem, da se snide malokdaj kako društvo v tako vzvišen namen, kakor se je zbralo to društvo današnji dan. In z velikim veseljem povdarjam, da se je zbralo nepričakovano mnogo članov, gotovo čez sto in dvajset.

Namen današnjemu shodu je trojni. Počastili smo skupno evharističnega Zveličarja v presvetem Zakramentu zdaj pri sv. maši in ga bomo počastili popoldne v spravo za grozne sakrilegije ali bogoskrunstva, katera se gode Njemu v sv. Evharistiji. Hudi so današnje dni boji pekla zoper Boga in vse, kar je Božjega; vso ojstrino pa obrača pekel zoper Jezusa v tabernakelju, kakor nam povedo oni, ki so sami take sakrilegije doprinašali, pa se jih je usmilila Božja milost. Duhovniki smo v prvi versti poklicani in dolžni sovražnemu, preganjanemu in zaničevanemu Jezusu po zmožnosti poverniti vso nečast. V svojih molitvenih urah hočemo mu vedno darovati vse svoje moči, da smo orodje njegovo, katerega se poslužuje po njegovi sveti volji za pospeševanje korigirani svojega presvetega Serca.

Drugi namen je, da tukaj pred sv. R. Telesom molimo skupno za vse potrebe človeške družbe, katera dandanes tava po veliki dušni temi in je v veliki zadregi. Ena lučica pa je, ki gori sicer tako neznatno, pa vendar tako milo in tolažljivo, kakor nobena druga ne v vesoljnem stvarstvu. Večna luč

je ta pred tabernakeljom! Spričuje nam, da tukaj biva Bog ljubezni, da tu biva Izveličar, edini rešenik iz zadreg sedanjega časa. Rekel je On nekdan v puščavi: „Smili se mi ljudstvo;“ to ponavlja tudi v samotni tabernakeljna. In prav tu pred tabernakeljom je pravi prostor, kjer naj biva tudi duhovnik, srednik med Bogom in ljudstvom, da v imenu vsega ljudstva prosi: Domine, salva nos, perimus. (Gospod, otmi nas — poginjamo!)

Tretji namen današnjemu shodu pa je, da drug družega spodbujamo k vstrajnosti pri češčenju sv. R. Telesa in se posvetujemo, kako bi čast Jezusa v presvetem Zakramentu povečali in ljudstvo do tega češčenja bolj in bolj privabili. Vneti se bolj in bolj za ta sv. Zakrament in za češčenje njegovo bolj uspešno delovati, to je naš današnji glavni namen. Veličastne evharistične zборе obhajajo dan danes duhovniki, n. pr. v Jeruzalemu, v Turinu, v Ameriki, po nemških mestih, kjer zborujejo po več dni v navzočnosti mnogih škofov. Naš današnji zbor je le neka poskušnja, pa se bo, ako Bog da, večkrat še ponavljal, da se mlačni ogrejejo, vneti pa, da se ne ohlade.

Znano je, da je društvo S. A. ustanovil P. Eymard, ustanovnik kongregacije presv. Zakramenta. Te kongregacije, imenujejo jih kongregacije „evharistijanov“, so bile doslej samo francoske, presvitli cesar pa so dovolili, da se sme ustanoviti tudi na Avstrijskem in sicer v škofiji Trient, v mestu Bozen (Stillendorf). In to je važno, kajti odslej bodo gotovo kmalu iz vseh avstrijskih narodov pristopali v to kongregacijo, in središče naše bo zdaj doma.

Ko je P. Eymard predložil pravila kongregacije presv. Zakramenta in družbe „S. Adoratorum“ sv. Očetu Piju IX., rekli so mu sv. Oče: „Ta misel pride iz nebes; prepričan sem, Cerkvi je to potrebno. Vseh pripomočkov se je treba posluževati, da se povspeši spoznanje Evharistije.“ Sedanji sv. Oče Leo XIII. so z dne 16. junija l. 1887 s posebnim „Breve“ to društvo kanonično ustanovili in blagoslovili. (Dalje nasl.)

Okrožnica Leona XIII. o jedinstvu cerkve.

(Dalje.)

3.) Da se pa ta jedinstvo ohrani, potrebna je jedinstvo v veri in tudi v spoznavanju te vere, to sv. Oče tako le dokazujejo:

„Tisti, ki je ustanovil Cerkev jedno, ustanovil jo je tudi jedino, tako namreč, da bodo vsi njeni prihodnji udje zvezani z najtesnejšimi vezmi in na ta način tvorili jeden narod, jedno kraljestvo, jedno telo: „Eno telo in en duh: kakor ste poklicani v upanje svojega poklica“. (Ef. 4, 4.). Svojo voljo o tej stvari poterdil je Jezus Kristus malo pred svojo smertjo in jo na vzvišen način posvetil tako moleč k Očetu: „Pa ne prosim samo zanje, ampak tudi za tiste, kateri bodo po njih besedi v mene verovali . . . da bodo tudi oni v nas eno . . ., da bodo popolnoma eno“. (Jan. 17, 20, 21, 23.). Da celo velel je, da naj bodo v njegovih učencih jedinstvo tako tesna in dovršena, da bo podobna nekako njegovi zvezi z Očetom: „Prosim te. . . da so vsi jedno, kakor si ti, Oče, v meni in jaz v tebi“. (Jan. 17, 21.). Za toliko in pa tako popolno slogo med ljudmi je pa nujen pogoj skladnost in sonaravnost v delovanju. Zato je hotel po svojem božjem sklepu, da je v Cerkvi jedinstvo v veri. Ta čednost je namreč prva vez, ki veže Boga in človeka, in odtod imamo tudi ime „verniki“. „Jeden Gospod, jedna vera, jeden kerst“ (Ef. 4, 5.). Kakor je namreč jeden Gospod in jeden kerst, tako mora biti tudi vera vseh kristjanov, kjer koli so, jedna. Zato apostol Pavel ne prosi samo, ampak tudi zahteva in zarotuje kristjane, naj bodo vsi jednolični misli in naj se ogibljuje različnosti v mnenju: „Prosim vas pa, bratje, v imenu Gospoda našega Jezusa Kristusa, da vsi eno govorite, in da naj ne bodo med Vami razpori: bodite pa popolni v jednem duhu in v jedni misli“. (1. Kor. 1, 10.) — Ta mesta gotovo ne potrebujejo razlage, ker sama dovolj jasno govorijo. Sicer pa vsi, ki se imenujejo kristjane, priznavajo sploh, da mora biti jedna vera. Kadar pa se gre za to, da bi spoznali, kaka je jedinstvo cerkve po svojem bistvu, in to je jako velikega pomena in silno potrebno, tedaj pa se mnogi motijo. Kakor smo to prej v slični zadevi storili, tudi tukaj ne smemo gledati na to, kaj se komu zdi ali kaj ugiba, ampak razsoditi mora zgodovina. Vprašati in povedati nam je namreč, kako jedinstvo je zaukazal Jezus Kristus v veri.

Nebeški nauk Jezusa Kristusa je bil res večidel po navdihnenju sv. Duha spisan: a ko je bilo sv. pismo prepuščeno človeškemu duhu, vendar samo ni moglo ohraniti jedinstvo v razumu

ljudij. Kaj lahko bi se zgodilo, da so sv. pismo različno in tudi med seboj nasprotno razlagali, to pa ne samo zaradi moči in skrivnostnega nauka, ampak tudi zaradi nestalnosti človeškega duha in pa zaradi vzbujenih strastij, ki teže po tem, kar ni prav. Nujno sledi iz različnosti razlaganja nejednakost v mišljenju: od tod nasprotstva, prepiri in zdražbe, kakoršne so že v prvih časih cerkev samo vznemirjale. O krivovercih piše Irenej znamenite besede: „Pripoznavajo sveto pismo, a razlaganje zavijajo“. (Lib. III, c. 12, n. 12.). In sveti Avguštín pravi: „Krivoverstva in napačni nauki, ki dušo vjamajo in jo derve v pogubo, nastali so s tem, da niso ljudje dobrega svetega pisma dobro razumeli“. (In Evang. Joan. tr. 18, c. 5, n. 1.). Da toraj postanejo ljudje jedne misli, da se napravi in varuje sloga v mnenjih, in da bi sv. pismo samo obstalo, treba bilo je tedaj necega temelja. To zahteva božja modrost: Bog ni mogel hoteti jedinstvo v veri, ako ne bi bil pripravil pripraven pripomoček za ohranjenje jedinstvo. Jasno pove to tudi sv. pismo, kakor bomo kmalu videli. Gotovo je, da božja vsegamogočnost ni navezana na kako stvar, ampak vse ji je poslušno kot orodje. Pogledati hočemo, katero izmed vseh stvari, ki so v njegovi oblasti, je Kristus za to izvolil. Zato pa moramo poseči nazaj na početke kerščanstva.

Omenili bodemo to, kar sv. pismo dokazuje in je sploh znano. Jezus Kristus dokazuje svoje božanstvo in božje poslanstvo z močjo čudežev, goreče uči množico nebeških stvari in v obče zahteva, da verujejo njegovim naukom, in obljudi tudi večno plačilo in večno kazen: „Ako ne delam del svojega očeta, mi nikar ne verjemite“ (Jan. 10 37.). „Ako bi med njimi ne bil storil del, katerih nihče drugi ni storil, bi ne imel greha“ (Jan. 15, 24.). „Če pa delam dela, in ako meni nočete verjeti, verjemite delom“ (Jan. 10, 38.). Karkoli je ukazal, ukazal je vse z jednako oblastjo: nič ne dela razlike, ko zahteva priterditve uma. Onih, ki so Jezusa poslušali, dolžnost bila je toraj, ako so hoteli doseči zveličanje, ne le v obče poprijeti se njegovega nauka, ampak s celim razumom priterditi posameznim stvarjem, katere je učil. To je golo nasprotje, ako le v jedni točki Bogu ne verujemo.

(Dalje sledi.)

Verige sv. Petra.

(Spomin na nje obhaja sv. Cerkev 1. avgusta.)

Verige in vezi, v katere so uklepali svetnike zavoljo Kristusa, bile so jim (svetnikom) največje veselje in najvišja čast ter so jim pri-

dobile v nebesih prav posebno slavo. Sv. Pavel povdarja v svojih pismih: „Jaz, v Gospodu uklenjen!“ „Jaz, Pavel, sicer starec, vendar zvezan v Kristusu“. „Jaz, Pavel, sem poslanec evangelija v vezeh“. Da, ravno v svojih vezeh spozna pravi vzrok, zakaj je oznanovanje evangelija v Rimu tako zelo napredovalo. „Hočem pa, da veste, bratje,“ piše Filipljanom, „da je moj sedanji položaj (ujetništvo) zelo pripomogel k napredku evangelija: kajti za moje vezi v Kristusu je izvedel ves (cesarski) dvor in vsi drugi, in več bratov v Gospodu je zaupalo vsled mojih vezij in upali so si tembolj brez strahu oznanjevati besedo Gospodovo.“

Zelo navdušeno govori sv. Janez Krizostom o verigah apostoljskih pervakov, zlasti o vezeh sv. Pavla. „Nič ni tako slavno, kakor nositi verige zavoljo vere.“ Da je kdo zvezan zavoljo Kristusa, je lepše, kakor da je apostelj, učenik ali evangelist. Če kdo Kristusa v resnici ljubi bode razumel, kaj je tu rečeno. Zlata krona, napolnjena z dragimi kamenji, ni toliki kras, kakor verige zavoljo Kristusa. Toda kaj primerjam časna bogastva in posvetne zaklade s temi verigami? Celó, ako bi ga ne čakalo nobeno plačilo, bilo bi že to veliko plačilo in prebogato povernilo, terpeti take bolečine in nositi vezi zavoljo tistega, katerega ljubi. Poslušaj, kaj sv. Luka poroča o apostolih: „Veseli so šli od velikega zbora, ker so bili vredni spoznani terpeti zavoljo imena Jezusovega.“ „Rad bi bil,“ nadaljuje v svojem navdušenju sv. Krizostom, „na tistem kraju, kjer se hranijo verige, pred katerimi trepetajo zli duhovi, in katere angelji s spoštovanjem gledajo. Kajti nič ni lepšega, kakor hudo terpeti zavoljo Kristusa. Ko bi bil prost cerkvenih službenih opravil in skerbij, ko bi imel zdravo in močno telo, bi se ne obotavljal iti tja na Božjo pot, da bi le videl verige in stopil v ječo, kjer je bil on uklenjen. O presrečne vezi, o srečne roke, katere so uklepale tiste vezi! Ko bi bil živel ob tistem času, objel bi te verige, ne jenjal bi poljubovati rok, ki so bile vredne zavoljo Gospoda verige nositi.“

Tako navdušeno govori sv. Janez Krizostom o verigah sv. Pavla, ko razlaga besede v listu od Efežanov: „Jaz, Pavel, zvezan v Gospodu, vas rotim itd.“ in pristavi takoj: „Tudi sveti Peter je bil vreden takih verig.“ „Kralj Herod“, pripoveduje zgodovina apostoljska, „je dal Petra zgrabiti in ga vreči v ječo; izročil ga je četeri straži, katerih vsaka je imela po štiri stražnike, da so ga varovali.“ Peter je bil v ječi torej dobro zastražen, toda Cerkev je ves čas molila zanj. Ko ga je hotel Herod izročiti v

smert, je spal Peter zadnjo noč med dvema vojakoma uklenjen v dve verigi, in čuvaji so stražili pred vrati.“ Peter ni bil nič vznemirljen, temveč on je spal: gotovo bi ne spal tako terdno, ako bi ga zelo skerbelo. Angelj Gospodov ga udari v bok in ga zbudi. „Če bi me kdo vprašal“, pravi sv. Janez Krizostom: „Kaj bi bil rajši, angelj, ki je Petra sunil v bok, ali Peter, ki je bil iz ječe otet? Rajši bi bil uklenjeni Peter, zaradi katerega se je angelj prikazal.“

„Vstani hitro,“ je rekel angelj Petru. In padle so verige od njega. Angelj mu pa reče: „Opaši se in obuj si čevlje!“ Storil je tako. Oni mu je pa rekel: „Ogerni se in idi za menoj!“ Šel je za njim in ni vedel, če je to res, kar se godi po angelju, temveč je mislil, da je videl prikazen. Šla sta mimo prve in druge straže in prišla do železnih vrat, ki peljejo v mesto. Ta so se jima sama odperla. Ko sta pa prišla na ulico, izgine mu angelj hipoma izpred očíj. Sedaj se Peter zave in reče: „Zdaj vem, da je poslal Gospod svojega angelja in me iztergal iz rok Herodovih in pričakovanja judov.“

Verige sv. Petra, ki so padle v ječi od njegovih rok, priče njegove smertne nevarnosti in čudovite rešitve po angelju, so povod prazniku, katerega Cerkev 1. avgusta praznuje z imenom „verige sv. Petra“.

Okoli leta 435 jih je cesarica Evdoksija, soproga mlajšega Teodozija, prenesla iz Jeruzalema v Carjigrad. Polovico teh dragocenih relikvij ali svetinj je dala mati Evdoksija svoji hčeri istega imena, ki je postala soproga cesarja Valentinijana. V Rimu so shranjene še verige, s katerimi je cesar Neron sv. Petra dal zvezati, in pobožna pripovedka pripoveduje to-le: ko so položili kos tistih verig, katere je prinesla Evdoksija iz Jeruzalema, na one, s katerimi je dal Neron zvezati sv. Petra, sta se obe tako združili, kakor bi bila le jedna veriga. Češčenje teh svetinj se je tako povzdignilo v Rimu in Carjigradu, da so njim na čast v obeh mestih sezidali cerkve, na kar so kmalu razglasili praznik „verige sv. Petra“. Hitro so ga vsprejeli po vsem katoliškem svetu. Iz pisem papeža Gregorija Velikega († 604) povzamemo, da je bilo v njegovem času češčenje verig sv. Petra zelo razširjeno. On sam je poslal odpiljeni prah od teh verig, udelan v križ ali zlato posodo, frankovski kraljici Hildeberti kot dragocene svetinje. —

Tudi nadškofija kolinska se lahko ponaša s tem, da ima del svetih verig apostoljskega pervaka. Sv. Bruno, nadškof kolinski, je prinesel pred več kot 900 leti nekaj obročkov iz Rima

v Kolin, kjer so prav do današnjega dne ohranjene v stolni cerkvi, in jih vsako leto, zlasti na praznik verig sv. Petra časte.

G o v o r,

kterega je imel preč. gospod župnik Fr. Porenta ob petindvajsetletnici duhovnih tovarišev na Brezjah, dne 29. julija 1896.

Gratias agamus Domino
Deo nostro! Praef. —
Hvalimo Gospoda svojega Boga! Predglasje.

Otrok se derži svoje matere, povsod je mati prva na versti; ako ga kaka reč razveseli, materi najprvo pokaže; kadar ga kaj žali, zopet mora mati najprvo vedeti, da bi pomagala. Prav tako se obnašajo verni kristjani do Marije svoje nebeške matere, katero jim je Bog sam v mater izročil; dobro namreč vedo, da ima ona materno serce do vseh, ki k njej pribežijo, ter se v vseh dušnih in telesnih potrebah k njej zatekajo, in od tod pride, da je ta krasni hram Božji, postavljen Mariji, nebeški materi, na čast. — dan za dnevom, izvzemši zimski čas, od vernikov pridno obiskovan, kajti sleherni ima kaj, kar ga teži, kar bi rad preložil, in pride potožiti svoji nebeški materi, da bi mu s svojo mogočno priprošnjo pri Bogu križ, ki ga teži, odvezla, preložila ali olajšala: z jedno besedo — pomagala, in na ta kraj pride, ker ravno tu se Marija časti pod naslovom: Marija pomagaj.

Danes je sicer delavnik, in vendar se je vas ne navadno veliki sešlo, ker zvedeli ste, da bode današnji dan tudi ne navadno število gg duhovnikov tu zbranih. In kakšno opravilo imajo? 25letnico obhajajo, to je 25 let je preteklo, odkar so doveršivši šole postali mašniki; tudi se lahko reče: sreberno mašo obhajajo; in ta kraj so si zbrali, da po Marijinih maternih rokah svojo zahvalo za prejete milosti in dobrote v teku 25 let pošljejo nebeškemu Očetu.

25 let pohaja ta teden, odkar so nam škof Jernej — ki vže počivajo v grobu — podelili zakrament, ki se imenuje zakrament mašnikovega posvečevanja, in kot najvišji pastir, kot namestnik Božji, kot naslednik apostolov, dali so nam oblast opravljati daritev sv. maše, skesanim grašnikom odpuščati grehe in duše, odkupljene z drago kervjo Jezusa Kristusa, Sinu božjemu, voditi proti nebesom.

Opravljati daritev sv. maše in sicer, ako ni za deržka, vsaki dan, in zakaj? ne iz dobičkaželjnosti, marveč, da se vsemogočni Bog časti. Ni ga opravila, s katerim bi se Bogu večja ali vsaj jednaka čast skazovala, ko ravno sv. maša, kajti tu daje po mašnikovih rokah spodobno čast nebeškemu Očetu Sinu Božji sam. Kar delajo v nebesih angelji, služabniki Božji, to dela mašnik pri sv. maši: sv. Janez, zamaknjen v nebo, je slišal angeljski glas: „Svet, svet, svet, si Ti, o Gospod, Bog vojskinih trum;“ mašnik pri sv. maši pri predglasju s svetim strahom pobožno izgovarja: „Svet, svet, svet si ti, o Gospod, Bog vojskinih trum“, to je brezštevilne množice nebeških duhov. Ni ga opravila, po katerem bi verniki obilnejših dobrot prejeli, ko ravno po daritvi sv. maše. Tu se spojuje, kar pravi sv. Avguštin: „Molitev gori, Božje usmiljenje doli.“ Po daritvi sv. maše prihaja vernikom od Boga na polju rodovitnost, sreča

pri živini, zdravje v družini, odvernjenje nadlog in težav, spreobrnjenje grešnikov, srečna zadnja ura. Celo na uni svet sega moč sv. maše. Duše v vicah prejemajo polajšanje in polagoma rešenje. Tudi mi, ako pridemo v vice, bomo hrepeneli po sv. mašah, da bi bili vredni spoznani, priti k Bogu. Bil je mladeneč, ki je doveršivši osmo šolo, premišljeval, kateri stan naj si izvoli. V tem premišljevanju nekdo vstopi v belem oblačilu, ter reče: Jaz sem tvoj sorodnik in vže 300 let čakam v vicah, da bi kateri iz moje rodovine postal mašnik in maševal tudi za sorodnike. —

Dragi g. sobratje v teku 25 let je sleherni izmed nas opravil okoli 9000 sv. maš; nebeškemu Očetu se je skazala spodobna čast, vernim je Bog dodelil dobrote, duše v vicah so sprejele polajšanje, ali — strah me obide, ko pomislim, da mi bode mo dajali odgovor, kako smo opravili — sveto opravilo v svetosti — sancta sancte! A ravno med sv. opravilom se kaj rado pritakne, kar ne spada k sv. maši. Sv. Filip Neri je vzdihnil, ko je neki mašnik po opravljeni prvi sv. maši umrl: „O kaki odgovor — kaj čaka še le nas po opravljenih tolikih sv. mašah!“

Skesanim grešnikom odpuščati grehe. Da je Jezus poslovivši se od sveta to oblast pustil na svetu, je pač neprecenljiva dobrota Božja. Kteri odraščeni pa zamore reči: jaz še nisem nikoli v svojem življenju Boga s kakim smertnim grehom razžalil. In to oblast, grehe odpuščati, je izročil mašnikom, slabotnim ljudem. Mi smo to oblast izverševali, grešnikom smo grehe odpuščali. Vzemimo, da je vsak izmed nas na leto spovedal 1000 ljudij, to znaša v 25 letih 25.000. In od teh spoved bo zopet odgovor vsevednemu Sodniku: ali smo v resnici vrednim in dobro pripravljenim dajali sv. odvezo — spovedni kova sodba mora biti poterjena v nebesih. Duše nevedoma nevredno odvezanih bode Bog tirjal iz naših rok. —

Dušno pastirstvo. Sv. Pavel piše svojemu učencu Titu: „Ti pa govori, opominjaj, svari“ (Tit. 2, 15). To smo storili tudi mi: govorili smo, opominjali in svarili in s kakim vspehom? Ko je nekoč Kristus razposlal svoje učence, se vernejo vsi veselili ter pravijo: „Še hudobni duhovi so nam pokorni“; ali so jim bili ljudje pokorni, o tem nič ne omenijo. Skoraj bi mi zamogli ravno tako reči: pri delitvi sv. kersta, sv. pokore so nam hudobni duhovi pokorni, kaj pa pa ljudje?

Govorili, opominjali, svarili smo in želi nepokorščino, zamero, tudi kljubovanje, celo zaničevanje in nezasuženo zmerjanje. A kaj hočemo? Kristus, našemu Gospodu se je ravno tako godilo, apostolom ravno tako, drugim sv. škofom in mašnikom ravno tako. Toraj naša tolažba je Kristus, naša tolažba so apostoli, naša tolažba so besede Gospodove: „Svet vas bo sovražil; in zakaj? Ker sem vas od sveta odbral“. (Jan. 15, 19.)

Druga tolažba naša so tiste duše, katerim smo pomagali v nebesa; ti so naši priprošnjiki v življenju in bodo zlasti še zadnje ure; že zdaj kličejo: Gospod ne pogubi ga! ta je mene podučeval, Gospod ne zaverzi ga! ta je mene zašlega privedel na pravo pot.

V teku 25 let je Gospod Bog naše število močno skercil; 30 nas je zapustilo semenišče, in zdaj nas je še 20; gospodov iz reda sv. Frančiška je bilo 9, in zdaj je živih še 5; toraj od 39, ki smo skupno

poslušali blagoslov ne nauke, jih je 15 že v večnosti. Dobri mladenči so bili; a ko bi jeden ali drugi še kaj potreboval, so se danes za nje opravile bilje in črna sv. maša. Sicer je že vsakteri izmed nas živih za vsakega umerlega sproti opravil po jedno sv. mašo; danes je pa naša želja, da bi bili tudi sošolci v večnosti deležni naše slavnosti.

Pri slovesni sv. maši se hočemo pred vsem drugim zahvaliti dobremu Bogu za vse prejete dobrote in milosti. Veliko jih je, smem reči brezštevne so; Bog je nas ohranil pri življenju in pri zdravju, varoval nas je v dušnih in telesnih nevarnostih, ohranil nas je v sv. veri, brez katere ni mogoče zveličan biti.

Molimo sicer pri vsaki sv. maši za sv. Očeta, ki sedanjemu brezbožnemu, brezvernemu svetu svetijo s svojo učenostjo — prava luč z neba — in kažejo pravo pot. Tudi za visokočastitega knezoškofa, kterege sovražniki sv. vere vedno napadajo, a neomahljivo, čversto in krepko brani katoliška načela. Presvitlemu vladarju izprosimo modrost — ktera je dar sv. Duha — za dobro vladanje svojih podložnikov.

Ko je kralj Nabukodonozar dal vreči v ognjeno peč 3 mladeniče, ker niso hoteli moliti zatega malika, klicali so v ognju ti dobri mladeniči nebo in zemljo in vse stvari, naj hvalijo Boga. Med drugim tudi vsi pravični in ponižni hvalite Gospoda, vsi duhovni Gospodovi hvalite Gospoda K temu pristavim le še to željo: Bog daj, da bi mi srebernomašniki, kakor tudi vi verni poslušalci enkrat dosegli to srečo, da bi hvalili Gospoda na vekov veke. Amen.

Ob novi maši.

(Blagemu prijatelju Fr. V—u v spomin)

Ozira oko se Ti v čase nazaj,
Ko serce Ti polnil detinstva je raj.
Oj, trat se spominjaš domačih, veselih,
In rožic duhtečih, a davno že velih,
Spominjaš prvotnih se dni.
Roditeljev upi že takrat so vsi,
Oj, v Tebi samo oteleseni bili,
Za višje namene zatorej vzgojili
So Tebe, ki bil si jim serčni otrok,
In v varstvu imel Te je Bog.
Minula so leta Ti perve mladosti,
Ostavlil si trato in cvetke radosti,
Neustrašen nastopil življenje in svet.
V telesu šibak, a na duhu ves vnet.
Roditeljev sabo si vzel opomine
In sreče domače vesele spomine.
Zdaj kupo modrosti navdušen si pil,
In v potu in trudu razum si bistril,
Da smoter že skoraj dosežen bi bil;
A k temu nebesa dobrotna in mila
Ti moč z blagoslovom so svojim delila:
Uspešno dokončal težave si vse,
In v sladkih čutilih je Tvoje serce
Spet srečno, veselo in mirno.
Pred Tabo, glej, polje razteza se širno,
Premnoga pač steza premerja to plan.
Skušnjavam nasproti krepak in serčan
Se zdaj mi pokaži in mirno usodi
Udaj se, v nje varstvu pa srečen mi bodi!
Oj, slave Ti venec, glej spleta krasan,

In tam Ti odgrinja bogastva zaklade,
Tu zopet neveste ljubeče in mlade
Ponuja Ti zvesto roko.
Kaj duša pa Tvoja boji se tako?
In proti višavam kaj sili oko?
Oj, večno nebo se nad Tabo razgrinja,
In misel vanj z novo močjo Te prešinja:
Tam gori je pravi moj dom,
Mar sreči posvetni tu klanjal se bom,
Ko znala dovesti bi v brezdno me zmot?
Oj, bodi pozdravljena serčno mi pot!
Ti steza britkosti, težav in terpljenja,
Izvolil sem tebe in poln navdušenja
Nastopil te bodem vesel
Ter v blagor človeštva se truditi jel.
Tako na vabljevem razpotji
Si volil v usodnem trenutji
V težavnem poklicu častitljivi stan.
Namestnikom Božjim izbran.
Razglašal pred svetom boš Večnega slavo
In branil z besedo ognjeno vsikdar
Gospodove Cerkve boš pravo.
Oj, stopil si danes pred Božji oltar,
Da pervikrat mašni opravil bi dar.
Koga pa pred vsem se spominjaš v molitvi?
Kedo Ti je v mislih pri sveti daritvi?
Oj, tisto serce, ki življenja vse dni
Skerbi je veliko za Tebe čutilo,
In tolikrat gori v nebesa vzdihnilo,
Da dne bi se tega s Teboj veselilo.
Glej, mamica blaga pred Tabo kleči.
In on, ki preskerben Ti oče je bil,
Oh, davno pa svet je že naš zapustil,
Se tudi raduje Te danes serčno:
Glej, duh se približal njegov je z višin,
Da svete daritve vdeležil se bo.
Ki verli opravljaš jo sin
In bratje in sestre, sorodniki vsi,
Prijatelji zvesti in znanci dragi.
Vsi v serčni radosti smo sem prihiteli,
In sabo prinesli premnogo želja,
Ki naše jih serce za Tebe ima.
Povzdigniti hočemo jih do neba
Tam Oče nebeški naj milo dodeli.
Da kelih, ki danes ga bodeš izpil,
V zveličanje nam in pa Tebi bi bil.
Če tudi je kelih terpljenja,
Odpira nam vendar vso srečo življenja,
Nebeški v njem slika se mir.
In ti, kot duhovni pastir
Izpraznil nam v blagor poslej
Še mnogi terpljenja boš kelih.
A duša Ti v čutih veselih
Topila se bode vselej.

J. P. Belostenski.

Ogled po Slovenskem in dopisi.

Iz Železnikov, 9. avgusta. (Nova maša č. g. O. Maurus-a Rozman-a.) Neko staro po naših hribih med ljudstvom znano prerokovanje baje pravi, da bodo prišli za katoliško vero še tako žalostni časi, da bo na najvišjih gorah le še na cvirnovi niti obvisela. Koliko je na tem resnice, ne bomo presojevali, toliko pa je res, da večina naših duhovnikov in novomašnikov do malega prihaja le iz nizkih in

revnih stanov. Zato je pa tudi zanimanje osobito za nove maše med priprostim ljudstvom posebno veliko; vsaka taka slavnost na deželi je nekaki veliki narodni praznik, za katerega se delajo včasih prav velike, lepe in spodbudne priprave, in privre navadno od blizu in daleč obilno ljudstva, da bi se vdeležilo sv. obreda in prejelo novomašniški blagoslov.

Naš kraj je bil dozdej tako srečen, da so se pogosto obhajale v njem take slavnosti, in ravno danes, — XI. nedeljo po Binkoštih — se je zopet ena ponovila, ko je č. g. o. Maurus Rozman iz kapucinskega reda imel svojo slovesno novo mašo. O čislani „Danici“ smemo reči, da je ona naša „slovenska cerkvena kronika“, — prosimo toraj, da sprejme tudi pričujoči popis v svoje listine, ki naj obrani potomcem v spominu prelepe slavnosti današnjega dneva.

Č. g. primicijant o. Maurus je bil 25. julija t. l. v Gorici od Nj. milosti prevzvišenega gosp. metropolita in knezo-nadškofa Alojzija Zorn-a v mašnika posvečen. Kot priprosti redovnik in ponižni sin sv. Frančiška je želel priti 27. julija čisto natihoma na svoj dom. A od veselja prešinjeni stariši in obilica častilcev je gledala v prihajajočem novega člana iz verste maziljencev Gospodovih ter mu pripravila ob prihodu prav časten sprejem. Že iz daljave ga je pozdravil mogočni pok možnarjev; ob vhodu v terg stal je lični slavolok z napisom:

„Priserčen naš pozdrav, oj novomašnik!

Teb' nasprot doni!

Saj se Tvojega prihoda cela fara veseli!“

Ko je prišel č. g. novomašnik do slavoloka, je bil v svoji ponižnosti kar osupnjen, ko stopi belo oblečena deklica Frančiška Bogataj s šopkom svežih cvetk v roki pred njega, ter ga ogovori:

„Visokočastiti, preljubljeni gospod novomašnik!

Vsi tu zbrani,

Serčno vdani,“

S cvetkami Vas pozdravimo!

(pri teh besedah podala je g. novomašniku šopek, potem pa pokleknila in nadaljevala:)

„Hrepeneče

In goreče:

Blagoslova prosimo!“

Pokleknili so pri teh besedah tudi vsi drugi ob slavoloku navzoči in prejeli novomašniški blagoslov. Novo iznenadenje je čakalo č. g. novomašnika zopet pred domačo hišo, kjer je ob vhodu stal drug slavolok z napisom:

„Božji blagoslov s Taboj naj v hišo pride,

Vselej naj se vse po Božji volji v njej izide!“

Naslednje jutro, 28. jul. po šolski sv. maši, počastil je č. g. novomašnik v spremstvu č. g. kateheta Jan. Meršolja našo šolo, v kateri je tudi on sprejemal prve šolske uke. (Od kar poučuje sedanji učenik, je č. g. o. Maurus že 13. učenec, ki je došel do časti mašništva.) Č. g. novomašnik je podelil zbrani šolski mladini novomašniški sv. blagoslov, na kar so č. g. katehet mladini s kratkimi besedami pojasnili pomen častnega obiska; tudi č. g. novomašnik je spregovoril otrokom par spodbudljivih besedij in vročil učitelju lepe spominske podobice za razdelitev med vse navzoče otroke.

Pretekli teden pa so se veršile priprave za današnji slavnostni dan. Dekleta so pletle vence, pripravljali se mlaji in slavoloki, včeraj pa kot preddan

jelo se je vse to postavljati. Pred župniščem se je postavil slavolok, okinčan z papeževimi, cesarskimi in narodnimi zastavami ter napisom:

„Dan veselja se obhaja,

Vse z radostjo nas navdaja;

Prečastiti novi mašnik! blagoslovi nas,

In ta milost bodi z nami vsaki čas!“

Pred cerkvenim pročeljem vsadili so se v lepi razdelitvi 4 mlaji, izmed katerih sta srednja dva, prava orjaka, segala noter do visokih zvonških lin. Pred srednjim (glavnim) vhodom v cerkev ostavil se je lep, še po † slikarju Štef. Šubic u za take in enake slavnosti zgotovljen slavolok, verh kterega sta postavljena klečeča kerubina, ki z povzdignjenima rokama molita od svetlih žarkov obdano monštranco. Zastave papeževe, cesarske in narodne kinčale so tudi ta slavolok, ki je nosil napis:

„Novi mašnik bod' pozdravljen!“

Ta slavolok je bil povit z vencem svežih cvetic ter segal ob straneh mlajev celo do tal. Da je bila tudi znotranja cerkev po vsej mogočnosti osnažena in s prelepo svatovsko opravo okinčana, se ume, za kar so z vso vnemo skerbela č. g. farni vpravitelj Jan. Meršolj in naš neutrudno marljivi cerkovnik Fr. Šraj. Tudi poleg cerkve stoječa šola ni hotela zaostati, ampak sodelovati je hotela pri odlikovanju svojega nekdanjega učenca. Iz oken šolske dvorane so visele po dve narodne in papeževe zastave, od strešne line pa so plapolale tri velike zastave, in sicer v sredi belorudeča (navadni cerkveni barvi in ob enem tudi preslavne habsburško lotarinške cesarske rodbine), ob straneh pa cesarsko avstrijska (černo rumena) in kraljevo bavarska (belo višnjava.)

Sinoč kot v predvečer je imel večernico sam č. g. novomašnik o. Maurus; danes zjutraj pa so počastili faro prečastiti gosp. kapucinski provincijal e. Rafael Oblak s tem, da so imeli zjutranjo sveto mašo, kot pridigar je vpervič nastopil nadepolni goriški bogoslovec gosp. Jan. Košir, ki je bil součenec in ob enem „svatovski drug“ č. g. novomašnika. Proti 10. uri so se po želji č. g. primicijanta povabljeni sorodniki in svatje zbrali bolj natihoma v župnišču; prihajali so tudi čč duhovniki in bogoslovci, in zbrala se tako prav odlična in častna družba. Ob 10. uri vzdignil se je prelepi sprevod iz župnišča med zvonjenjem in streljanjem proti cerkvi: č. g. novomašnik, katerega je obdajalo desetero vč. gg. duhovnikov in trije gg. bogoslovci, bil je opravljen v nov in dragocen bel mašni plašč, katerega je z vso potrebno opravo vred daroval uprav ob tej priliki naši farni cerkvi nek neimenovan dobrotnik. V cerkvi se je po običajni prelepi Riharjevi pesni: „Novi mašnik bod' pozdravljen!“ veršilo najpopred slovesno klicanje sv. Duha, potem pa so se podali na prižnico č. g. pri-farski kaplan dr. A. Ušeničnik (ki so se skoz 7 let šolali v Rimu) ter imeli prav primeren in podučen govor o častitljivosti duhovskega stanu in o milostih, katere verniki in človeški rod po mašnikih prejemajo. Po pridigi je bilo navadno darovanje, kateremu je sledila potem nova maša. Petje je bilo (razun Veni, Kirie, Gloria, Credo, Sanctus in Te Deum) domače slovensko, kar imajo ljudje naših krajev najrajše, da to umejo, kar se poje, in se namesto molitve tudi lahko prepevanju v duhu pridružijo.

Po skončanih cerkvenih sv. opravilih se je sprevod vernil zopet v župnišče, kjer so bili skerbni sta-

riši, zlasti srečna mati pripravili povabljenim prav posebno dobro telesno okrepčanje v prostorni dvorani, katere stene so bile okinčane s prav primernimi slikami. Nad sedežem č. g. novomašnika je bila slika sv. Očeta papeža Leona XIII., nad njo razkrižani 2 papeževi zastavi, pod njo slika slavnega knezoškofa Ant. Mart. Slomšek a, v straneh pa sliki še dveh drugih slavnih naših rojakov, namreč škofa Friderika Barage in provikarija dr. Ignacija Knoblehar-ja: tedaj poleg slike sv. Očeta, ki tako umno vladajo ves katoliški svet, še podobe treh slavnih naših rojakov, kateri so se toliko trudili za razvoj sv. kat. Cerkve v vseh treh delih starega sveta (Slomšek med nami Slovenci, Baraga v Ameriki, Knoblehar pa v Afriki). Desna stena je nosila sliki presvitlega Cesarja in Cesarice, leva pa novi maši nekako zelo primerno podoba: Mati, in v sredi tersnih mladik stoječi Jezusček, ki derži v eni roki kelih, v drugi pa grozd, od katerega jagod tekajo kapljice v kelih. (Ta prelepa slika je eno izmed mnogih lepih izdelkov † Štefana Šubic a očeta slavnih naših rojakov † Janeza in Jurija Š.). Na zadnji steni ste bili sliki Jezusovega in Marijinega presv. Serca. —

Da med obedom nedolžne dobre volje in primernih napitnic ni manjkalo, to se ume že samo po sebi. — Popoldan ob 4. uri je bil zopet slovesen sprevod iz župnišča v cerkev, kjer so se veršile pete litanije z blagoslovoma; k sklepu je, kakor tudi konec sv. maše, podelil č. g. primicijant še s prižnice zbranim vernim novomašniški sv. blagoslov. Proti večeru se je večina čč. gg. duhovnikov in za njimi kmalu tudi svatje veseli in zadovoljni razšli. K sklepu pa želimo č. g. novomašniku pred vsem ljubo terdno zdravje, prav veliko vspeha, zadovoljnosti, duhovnega veselja in sploh vsega, kar si želi v svojem poklicu, ter se mu priporočamo z besedami rajn. čast. gosp. Ant. Olibana: (Drobtinice 1853)

„Koljkorkrat odslej v svetišči,

Darovaje sveti dar,

Moliš k Očetu na zvezdišči:

Ne pozabi nas nikdar!“

L—k.

Razgled po svetu.

Kanonizacija blažene Margarete Marije Alakok. Kardinal Perrand je pred kratkim oddal prošnjo sv. Očetu, v kateri prosi, naj bi se blažena Margareta Marija Alakok, katera je toliko storila za razširjevanje pobožnosti do presv. Serca Jezusovega, razglasila za svetnico. — Prošnjo je podpiralo 18 kardinalov, 6 patrijarhov, 43 nadškofov in 203 škofje iz celega katoliškega sveta. Razun teh je podpiralo prošnjo tudi veliko knezov in kneginj, opatov, plemičev in družih odličnjakov.

Nemčija (Kraljevi princ — novomašnik.) Princ Maksimilijan saški je bil 26. pret. m. v Ajhštetu v mašnika posvečen. Pri sv. opravilu so bili navzoči mnogoteri člani kraljeve rodbine. Sv. Oče so novomašniku poslali posebno pismo, v katerem mu častitajo, da si je izvolil duhovski stan.

Rusija. Razmere med sv. Stolico in Rusijo so se po carjevem kronanju znatno izboljšale. Sedaj se verše obravnave, da bi se zopet ustanovile katoliške škofije v Minsku, Kaminiecu, in Podlahiji. Upanje je tudi, da bode Vilna, ki je že veliko let brez kat. škofa, dobila v kratkem višjega pastirja. Tudi glede

katoliških semenišč, katere je vlada vzela popolnoma v svojo oblast, se sedaj verše obravnave z Rimom.

Laški kraljevič snubi hčer Černogorskega kneza — ki je razkolicnica. — Pravijo, da bode ženinu na ljubo postala katoličanka. — Za laško kraljevo rodbino je pač žalostno, da v celi Evropi ne more dobiti kraljevič katoliške neveste knežjega stanu. — Tudi nasledek razpora s sv. Stolico. —

I. Bratovske zadeve molitvenega apostoljstva.

Nameni za mesec veliki serpan (avgust.) 1896.
(Spis poterjen od sv. Očeta.)

a) Glavni namen:

Misijon na Islandiji.

b) Posebni nameni:

22.) **Sv. Mercelj.** Nevarnosti pri občevanju s tuji. Vstavljenje nekega časopisa. Posli po gostilnah.

23.) **Praznik Marijinega presv. Serca. Sv. Filip Beniclj.** Pobožnost in bratovščina presv. Serca Marijinega.

24.) **Sv. Jernej.** Škofje. Kat. gibanje na severnem Češkem. Srečna vinska tergatev. Odvernitev velike draginje.

25.) **Sv. Ludovik.** Francosko. Kerščanski knezi. Katoliške ljudske stranke in njih voditelji. Odprava nespodobne cerkvene godbe.

26.) **Sv. Abundij.** Dejanje sv. Frančiška Reg. za berzdanje divjih zakonov. Priporočene časne zadeve.

II. Bratovske zadeve N. lj. Gospé presv. Jezusov. Serca.

V molitev priporočeni:

Na milostljive priprošnje N. lj. G. presv. Jezusovega Serca, sv. Jožefa, sv. Nikolaja, ss. Hermagora in Fortunata, naših angeljev varhov in vseh naših patronov Bog dobrotno odverni od naše dežele poboje, umore in samomore, odpad in brezverstvo, prešeštvanje in vse nečistosti, sovraštva, preklinjevanja in vse pošastne pregrehe. — Neka mlada oseba bodi vsem priporočena v gorečo bratovsko molitev, da bi ji Bog dal pravi um in pamet. — V molitev na čast N. lj. G. presv. Serca, sv. Jožefu in sv. Antonu in sv. Simonu bodi priporočen nek oče, da bi se resnično poboljšal, vsem iz serca odpustil in se za srečno smert pripravil. — Zakonska, da bi v kerščanski ljubezni in miru med seboj živela — Neka hiša, da bi ji Bog dal svoj blagoslov. — Posebna zadeva, da bi se ne zgodilo, kar nameravajo. — Za ljubo zdravje Uslišanje teh prošenj se naznani svoj čas v «Danici.»

Zahvale.

Tem potom se priserčno zahvaljujem sv. Antonu Padovanskemu za skazano naslednjo milost: Šlo se je za veliko svoto denarja, kterege je nekam založil nek domačin. Vse iskanje je bilo zastonj. Priporočili smo se pa sv. Antonu Pad. in obljubili uslišano prošnjo priobčiti v «Danici» Denar se je našel — zato bodi priserčna zahvala sv. Antonu!

F. R.

V Škofji Loki, 6. avgusta 1896.

Zahvaljujem se tem potom Materi Božji za veliko milost, da je moj mož v nevarni bolezni prejel sv. zakramente. M. M.

Listek za raznoterosti.

Duhovne vaje za učiteljice. Predstojništvo uršulinskega samostana naznanja, da se bodo tudi letos objavljale duhovne vaje za učiteljice, in sicer od 8.—12. septembra. Gg. učiteljice so uljudno povabljene, da

se jih v obilnem številu udeležijo. — Do zdaj so bile še vsako leto močno vesele vse učiteljice, ktere so se jih vdeležile, in tako bo tudi zanaprej. Saj ni drugače mogoče — saj notranji mir, Bog sam je največje veselje za serce, kedar ga sprejme. —

Zahvala. Štejemo si v prijetno dolžnost, se vsim tistim čč. gg. duhovnikom iskreno zahvaliti, ki so se ob času duhovnih vaj z govori, spovedovanjem itd. z le katoliškim duhovnikom lastno požertvovalnostjo za nas trudili. Zahvalimo se tudi mil. g. prelatu dr. A. Čebašek, ki so nam sklepno sv. mašo opravili, kakor tudi blgr. g. L. Belarju, dalje verlemu šentjakobskemu pevskeemu zboru in sploh vsim, ki so pripomogli, da se je slovesnost veličastneje veršila.

Čč. gg. duhovnikom hočemo ta trud poverniti z molitvijo in obljubo: zlate nauke, ki so nam jih v teh zveličanskih dneh v izbornih govorih na serca polagali, ohraniti in se po njih ravnati, „da ne bo kdo drugi venčan“. V. č. g. kan. J. Rozmana, predsednika katol. društva za delavke, in njegovega namestnika č. g. M. Mraka, ki sta nam duh. vaje oskerbela, pa prosimo, da nam i v bodoče tako naklonjena ostaneta.

Delavke.
† Umerl je v Vipavi 13. t. m. zvečer najstarejši duhovnik naše škofije, prečastiti gospod duhovni svetnik Jožef Nakus, roj l. 1804, posvečen l. 1828. — Pokopan je bil v nedeljo popolpan na Planini, kjer je služboval 58 let. Blagi pokojnik naj počiva v miru! —

Darovi za novo cerkev na Brezjah: Neka oseba po preč. g. kanoniku And. Zamejcu 50 gld. — Gosp. Matevž Zaveršnik iz Štajerskega 50 gld. — Po čast. g. župniku J. Ažmanu neka oseba 50 gld. — Po č. gosp. dekanu Janezu Novaku neka oseba 50 gld. — Neka družba 10 gld. — Neimenovani 10 gld. — Neimenovani 10 gld. — Neimenovana gospa broš in 1 gld. — Blgr. g. učitelj Matija Petrič zopet 10 gld. — Gdč. M. Perpar iz obljube 20 gld. — Blg. gospa Antonija Faleschini iz Brežic 100 gld. — Gosp. Fran. Jamnik iz Iga 50 gld. — G. Tomaž Kovač 5 gld. — Neimenovana 10 gld.

V Mošnjah 3. avgusta 2896.

Janez Berlić, župnik.

Zahvala in poterdilo. Hvala Bogu! Češčenje bl. Devici Mariji in sv. Jožefu! Sprejeli smo z veliko hvaležnostjo kerščansko-slovenski milodar 65 gld. — reci: šestdeset in pet goldinarjev za novo cerkev sv. Jožefa — sv. nazaretske družine — v Prjedoru. Ta blagodušni dar nam je nepopisljivo dobro došel; začeli smo namreč zvonik dozidavati in smo v veliki stiski in potrebi za izplačevanje zidarjev itd. . . Kdor za to sv. cerkveno stvar, tukaj velepotrebno, sedaj podeli koji milodar, ta trikrat da . . . Gospod Bog Vam in vsem dobrotnikom obilno poverni časno in večno! —

Velečastiti! ponižno prosimo oprostite, ker Vam nismo pravi čas poslali zahvale in poterdila. Bil sem z oddelkom gojencev zavoda Marije Zvezde na izletu zaradi šolskih počitnic in pri nabiri za sirotne dečke novince.

Rimo-kat. župni ured sv. Jožefa v Prjedoru,
dne 30. julija 1896.

Fr. Anton Babić, župnik.

Br. Alphons Marija, cerk. oskerbitelj

Bogoskrunski zločin se je veršil v noči od 4. do 5. t. m. v Kamniku. Pred par tedni je gospa plem. Frank popolno prezidala in olupšala staro znamenje sv. Janeza Nepomuka ob mostu, kjer se stekata Bistrica in Nevljica. Neki zlikovci so v označeni noči potegnili ves prenovljeni kip iz znamenja in ga vergli čez železnično ograjo v vodo. Ker je bila Bistrica slučajno majhna, ostal je kip na mestu, a zelo poškodovan. Križ, katerega je držal svetnik v roki, bil je pred znamenjem zlomljen in podoba Križanega vsa zdrobljena. Zaperli so par ponočnjakov, ki so na sumu, da so to storili. V mestu vlada med meščani silna nevolja nad tem bogoskrunskim činom. Pravijo, da tega ni storil noben domačin kamniški, temveč le dva tujca, ki sta tu v službi.

V bolnico usmiljenih bratov v Kandiji pri Novem mestu je bilo meseca julija vsprejetih 59 bolnikov. Zdravilo se je pa v juliju skupno 92 bolnikov, od katerih jih je 47 ozdravelo, 11 zboljšalo, 4 umerli.

Duhovniške spremembe v lavantinski škofiji. Nameščen je bil g. Jakob Cinglak, kapelan v Loki na Štajerskem kot ondotni provizor. — Premeščeni so bili nastopni gg. kapelani: Al. Cizerl iz Hočjega k Št. Jakobu v Slov. Goricah; Al. Čížek od Sv. Jurja pod Tabrom v Brežice; Alojzij Kokalj iz Kozjega k Sv. Juriju pod Tabrom; Anton Kolar iz Marenberga k Sv. Petru pod Svetimi Gorami; Frančišek Muršič iz Brežic v Kozje; Anton Postružnik od Sv. Jakoba v Slov. Goricah v Griže; Anton Ravšel s Sladke Gore v Stari Terg; Martin Roškar od Sv. Križa pri Slatini v Hoče; Mat. Stoklas iz pod Svetih Gora v Šmartin pri Slov. Gradcu k Sv. Križu pri Slatini. — Na novo nameščeni so: Ignacij Havptman v Marenberg, Anton Korošec na Sladko Goro, Ivan Kurnik v Polzelo, Iv. Rožman v Loko, Anton Drogenik v Šmartin pri Slov. Gradcu in Ivan Šanda k Sv. Petru na Medvedjem Selu.

Dobrotni darovi.

Za monsign. Jeranovo dijaško mizo: Neimenovani 30 gld. — Neimenovana 2 gld. — A. D. M. G. 2 gld.

Za kruhe sv. Antona: «V zahvalo za uslišano molitev neimenovana 2 gld.» Neimenovana 1 gld. — Neimenovana 1 gld. — M. Berčič 50 kr. — Neimenovana iz Idrije v zahvalo 1 gld. — Č. g. M. Poč, župnik v Komendi 5 gld. —

Za sv. Detinstro: Čast. g. Viktor Steska, kapelan v Kočevji, 23 gld. 40 kr. — Čast. g. Gašper Vilman, župnik v Kolovratu, 8 gld. 50 kr. — Šolske sestre v Repnjem 10 gld. 33 kr. — Mici Pfeffrer 3 gld. — Ljubljanski nunski šoli vnanja in notranja 64 gld. 50 kr. — M. Berčič 50 kr. — Šolarji v Dražgošah 1 gld. —

Za sv. Očeta: Župnija Gojzd 11 gld. — Šolarji v Dražgošah 1 gld. —

Za najpotrebniše misijone: Neimenovani 10 gld. — Neimen. 50 kr. —

Za bratovščino S. Rešnjega Telesa: M. Berčič 50 kr.

Za Vincencijevo družbo: Neim. dobitnik 30 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Prjedoru: Neimen. oseba iz Idrije 5 gld. «v zahvalo sv. Jožefu in sv. Antonu za dobljeno zdravje» — Č. g. Fr. Bartol, zlatomašnik v Sp. Berniku 2 gld.

Za cerkev sv. Jožefa v Ljubljani: A. D. M. G. 5 gld.

Za Salezijance na Kranjskem: A. D. M. G. 5 gld.

Za družbo sv. Bonifacija: A. D. M. G. 1 gld.